

Jubileu 2025

www.jubileu2025.arqtgn.cat

ANY DE LA PREGÀRIA

Les paràboles en la pregària

Aquest llibret, escrit pel biblista Antonio Pitta, està dividit en sis capítols:

Jesús i la pregària

L'autor presenta Jesús com a model de pregària, pregant en moltes ocasions i en llocs diversos, mostrant la santedat de tot el creat, amb pregàries d'agraïment, sàlmiques, de petició... dirigint la seva pregària a l'Abbà, el Pare.

El parenostre (Lc 11,1-4): la pregària dels deixebles

Aquí, ens recorda que Jesús, a l'evangeli de Lluc, ens ensenya el parenostre després de la petició d'un dels deixebles. El contingut d'aquesta oració està explicada en les diverses paràboles que tot seguit el professor Pitta es disposa a comentar.

L'amic inoportú i el pa quotidià (Lc 11,5-13)

En aquest capítol, l'autor comenta que sovint la pregària és fruit de l'emergència o de la necessitat, i amb la paràbola Jesús ens recorda que cal passar de la necessitat a la persistència/constància. Un segon element d'aquesta paràbola és la importància de la quotidianitat de l'oració, i encara, que la pregària ha d'estar guiada per l'Esperit Sant.

El pare misericordiós i el perdó dels pecats (Lc 15,11-32)

L'autor explica que la coneguda paràbola del fill pròdig li revela a aquest, davant la seva petició moguda per la necessitat, la compassió paternal i maternal de Déu. La pregària ha de ser un encontre amb el Pare que veu de lluny i que amb el seu bes

suprimeix tota llunyania, el pecat sigui quin sigui. Amb l'escena del fill gran, la paràbola ensenya com s'ha de pregar sense oblidar-se del germà, tal com diu el parenostre en la petició del perdó.

La viuda, el jutge i la fe (Lc 18,1-8)

Recordem que la vídua i el jutge són els dos pols extrems de la societat, representants de la debilitat i el poder. La pregària fa reconèixer com Déu es posa al costat del dèbil i de la justícia. També aquesta paràbola presenta la finalitat de la pregària: créixer en la fe, sobretot davant la temptació de no ser escoltats.

El fariseu, el publicà i la santedat del temple (Lc 18,9-14)

L'autor presenta que Jesús contraposa dues actituds diferents en el moment de pregar: el fariseu té una actitud arrogant que cau en el perill de prendre el lloc de Déu jutjant i condemnant l'altre; el publicà es posa davant de Déu tal i com és, convençut que no pot amagar res a Déu. La pregària no són només paraules, sinó sobretot la manera de presentar-se davant Déu.

La paràbola de la figuera i l'arribada del regne (Lc 21,29-36)

Finalment, en aquest darrer capítol se'ns comenta que en aquesta última paràbola Jesús exhorta a la vigilància pregant en tota ocasió, i això perquè som convidats a viure amb esperança. Ens explica també que aquesta breu paràbola convida a estar atents als signes dels temps per estar en capacitat de valorar-los amb vista al més enllà.

Antoni Pérez de Mendiguren i Cros, pvre.
Arxiprest del Tarragonès

PER A SABER MÉS

El pelegrinatge

El Jubileu ens demana que ens posem en camí i que superem alguns límits. Quan ens movem, de fet, no canviem només de lloc, sinó que ens transformem nosaltres mateixos. Per això és important preparar-se, planificar el trajecte i conèixer el destí. En aquest sentit, el pelegrinatge que caracteritza aquest any comença abans del viatge mateix: el seu punt de partida és la decisió de fer-lo. El pelegrinatge és una experiència de conversió, de canvi de la nostra existència per a orientar-la cap a la santedat de Déu. D'aquesta manera, també es fa pròpia l'experiència d'aquesta part de la humanitat que, per diversos motius, es veu obligada a posar-se en camí per a cercar un món millor per a si mateixa i per a la seva família.

